

אָסוּר לְקַרֵּא בְּשִׁמַּעַת הַתְּפִלָּה. נֶאֱמַר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פְּרֻשֵׁת עֵינַן חֻמְד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית הַכִּנְסָת שְׂכוֹנַת ע"ן חֻמְד - אֲבִשְׁתִּי צִיּוֹן

העלון מוקדש לע"נ המקובל הרב מרדכי צמח בן מזל זצוק"ל

פְּרֻשֵׁת חֻקֹת – מְלַחְמָה רוֹחֲנִית לְדוֹרוֹת

והדר לבושם, וזיו פניהם כפני שכינה, כי חלק אלוה-ה ממעל בהם, ובפרט כשמשה רבנו בראשם, ואם כן מי לא יתפעל ממש מקדושתם. ואם כן, עצם ההכרה בבני ישראל לתתם לעבור בארצם דומה כמי שמכירים בבורא עולם, ולזאת אדום, שהוא מזרעו של עשו, לא יכלו להסכים. על כן לא נתנו לבני ישראל הקדושים לעבור בגבולם.

ובידוע דברי חז"ל- שעשו שונא ליעקב, ושנאתו כה גדולה עד שעדיף לו להפסיד כסף וזהב, ובלבד שלא להכיר כלל בבני ישראל, שהרי הכרה בבני ישראל כמוה כהכרה בבורא עולם, וזה בלתי אפשרי מבחינתם. הרי אין להם חלק באלוהי ישראל וחששו שעל ידי זה ישפיעו בני ישראל עליהם- להיוודע שיש אלוקים, וירצו שיעשו תשובה.

וזאת הסיבה שמשה רצה דווקא להיכנס דרך ארץ אדום, בו בזמן שהיה יכול להקיף את הארץ. ואז לא היה נכנס מורך בלבבות בני ישראל על שהוצרכו לסגת מעליו. רצה משה להכניע אותו, כדי שיכיר במעלת בני ישראל. אך הקב"ה לא נתן לבני ישראל להלחם באדום, שכן טרם הגיע זמן הגאולה, והבחירה נשארה ביד אדום וביד בני ישראל. ומאחר שלא הגיע זמן כניעת אדום שהמלחמה עמו היא רוחנית, לכן מיד נסוגו ממנו בני ישראל ובודאי על פי ה' נסוגו ממנו מיד.

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחסי
רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

בפרשה נאמר: "וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקֹּדֶשׁ אֱלֹ-הִים מִלֶּךְ אֲדוֹם וְכוּ' נִעְבְּרָה נָא בְּאַרְצָךָ וְכוּ' דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ נִלְךָ וְכוּ' וְאִם-מִימֶיךָ נִשְׁתָּה אֲנִי וּמִקְנֵי, וְנִתְּתִי מִכְרָם וְכוּ' וַיֹּאמֶר: לֹא תַעֲבֹר וְכוּ' וַיִּמָּאן אֲדוֹם נָתַן אֶת-יִשְׂרָאֵל עֹבֵר בְּגִבְלוֹ וַיִּטּ יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיוֹ."

ויש להבין, כיצד יתכן שאדום, שהיה כה להוט אחר ממון, יסרב לתת לבני ישראל לעבור בגבולו, והרי על ידי כך יכול היה להתעשר בעושר רב, שכן בני ישראל היו מוכנים לשלם. וכסף לא היה חסר לבני ישראל, שהרי כי טוב כל ארץ מצרים בידם. עד כדי כך סירב שממש יצא למלחמה כנגדם, הייתכן? ועוד יש להבין, לאחר שמלך אדום סירב נאמר: **"וַיִּטּ יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיוֹ"**, משמע מיד פחד אחרנית והלכו. וקשה- איך לא פחד משה רבנו להכניס מורך בלבבות בני ישראל, שהמתינו ארבעים שנה במדבר, וכבר במכשול הראשון נסוגו, והרי מעתה האומות האחרות גם לא יפחדו לצאת מול בני ישראל, לכל הפחות משה היה צריך להראות תקיפות כלפי חוץ ואפילו שה' ציוה לא להילחם כנגדם, מכל מקום לא היו צריכים מיד לסגת מעליו?

נראה לבאר את העניין- מדוע לא נתן אדום לישראל לעבור בגבולו. שכן, כל אותם ארבעים שנה בהם היו ישראל במדבר, הם התעלו והגיעו למדרגה גבוהה עד שהיו כמלאכים ממש, הוד

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב הודיה בת לבנה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים איילת בת נעמה תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ עידן בן רבקה עמית בן רבקה ניסן משה בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורית בת רחל אורן בן אסתר סיון בת אסתר אילן בן ג'ולייט אילנה בת רוחמה חגית בת גילה חיה רונית בת סימיה

זרע קודש בר קיימא

סיון בת אסתר אתי רחל מרים בת יהודית שמואל בן אסתר רזי כרמית בת יהודית נטלי בת יונית

רפואת הנפש והגוף

הרשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיה שליט"א רחל ברכה בת פדילה דליה מליה בת נעדי יהודה אריה בן רחל ברכה אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נעם יצחק בן רחל ברכה יעקב בן גולייט עינת בת רחל ברכה ציון בן צ'חלה ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים רחל בת זוהרה צביקה בן גולה בנימין בן יקוט נעם דוד בן סימה עדי בת רונית מסעודה וילדיה ניסן בן נעמה גילה חיה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אביחי בן אסתר שירה שילת בת אורלי אסתר בת סוליקה סימיה בת סוליקה דניאל בן עדי רפאל משה בן רחל דניאל בן מיה סימה בת אולין ציון בן סאלח כל עם ישראל

19/06/2010		ז' סיון תש"ע	
פרשת חקת			
הפטרה: "ויפתח הגלעדי"- שופטים פרק י"א			
ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:12	20:23	21:20
ת. אביב	19:30	20:21	21:17
חיפה	19:33	20:24	21:21
ב. שבע	19:30	20:21	21:17

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה
לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

העלון מוקדש להצלחת
ציון ומאיר אברהם ובני משפחתם

שואל ומשיב בהלכה – הלכות אבילות

האם מותר לאבלים תוך שנתם להשתתף בשמחת קרוביהם?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

אדם שנפטרו לו אביו או אמו אסור להשתתף בחתונות למשך שנה שלימה. וכאשר הוא באבל על שאר קרוביו שהם לא הוריו, אסור להשתתף בשמחות למשך שלושים יום. ואם מדובר בחתונת בנו או בתו וקבעו את התאריך מזמן, מותר להורים להשתתף בחתונה. ולעניין השתתפות בברית יצחק, שהוא ערב לפני הברית: לאחר כלות שבעת ימי אבילות, מותר להשתתף ובלבד שלא תהיה שם מוזיקה. וכן מותר, בעודו אבל תוך שנתו, להשתתף בברית מילה. אך לא יישאר לסעודה ובפרט כאשר יש מיני מוזיקה. אך אם נולד לאבל עצמו בן, תוך שנת אבילות, אפשר להתיר שמיעת מוזיקה. ולעניין השתתפות בסעודת הכנסת ספר תורה, אם אין מוזיקה יש להתיר.

מיתורים לא מפסידים לעולם!

להלן סיפור מופלא, שיש בו כדי להראות לנו שוב ושוב כי מעשיית חסד ומויתורים לא מפסידים לעולם. גם כאשר, לכאורה, נראה באותה שעה כי אותו ויתור גורם לנו להפסד, בסיכומו של עניין מתגלה- כי דווקא בזכות הויתור נושעים. ומעשה שהיה כך היה:

הדוחק וההמולה בפרוזדור מרפאת הילדים היו גדולים. מפעם לפעם סקר דוד את התור בו הוא ממתין עם בנו התינוק כשעה וחצי. סוף-סוף בשעה 9:30 נכנס לרופא האדם שעמד לפניו עם בנו. דוד התייצב ליד פתח חדר הרופא, כדי להיכנס מיד כשיגיע תורו, אולם אז פנה אליו זקן בתחינה כי ירשה לו להיכנס לפניו.

דוד התלבט ונאבק עם עצמו, מצד אחד- רצה לסיים מהר ככל האפשר את ההמתנה מורטת העצבים, ומצד שני- הנה נזדמנה לו מצוות גמילות חסדים. וכבר אמר הצדיק ר' משה מקוברין: "יום שיהודי לא עשה בו טובה כלשהי ליהודי, אינו נחשב ליום בחייו", ובסבר פנים יפות ויתר דוד לזקן על מקומו ליד הדלת, כשזה מרעיף עליו ברכות ואיחולי רפואה שלימה מכל ליבו. בדקות הראשונות הייתה לדוד תחושה נפלאה של עשיית טוב וחסד, אך ככל שחלפו הדקות גברה עצבנותו, אף התינוק שנע בחוסר נוחות הוסיף על טרדתו.

"14 דקות חלפו מאז נכנס!" הררה דוד בכעס בהסתכלו בשעונו. עם הפתח הדלת, מיהר דוד אל הפתח כשהתינוק בזרועותיו. אלא, שהאחות שיצאה מחדר הרופא והכריזה כי הרופא הודיע על הפסקה! "כמה זמן נמשכת ההפסקה?", שאל בחשש. "הלואי ובעוד 25 דקות ישוב לקבל חולים", נענה.

הפעם נתקף דוד בתסכול, "זה עונשם של שוטים!" לחש קול בתוכו. "גמילות חסדים תעשה בבית עם אשתך והילדים ולא על חשבון ילדך החולה... רצת בלי פת שחרית". מחוגי השעון זחלו באיטיות, שתי אמהות נדחקו עם תינוקותיהן אל דלת הרופא, אחות שהופיעה בשעה 10, הכריזה שהן תכנסנה ראשונות ללא תור. דוד ניסה להרגיע את עצמו: "רגע אחד" אמר לעצמו, "הרי עשיתי טובה מתוך שיקול נכון ומדוע אני צריך להתחרט על מעשה טוב שעשיתי? עלול אני להפסיד את המצווה, הרי ה' מנהל את העולם והוא רוצה לנסותני".

בשעה 10:30 הודיעה האחות כי הרופא היה צריך ללכת בדחופות, לכן הוזמן ממלא מקום. עד לשעה 10:45 לא הגיע כל רופא. התינוק החל מייבב, כשנזכר דוד שהתינוק היה צריך לאכול ב- 10:30- וכל הספקות ניעורו מחדש. בדמיונו ראה את הזקן מסתובב לו בנחת בביתו, בעוד הוא תקוע עם תינוק חולה ורעב ובלי רופא בתוך המרפאה. והנה הגיע הרופא, תוך דקות סיים הוא לטפל במקרים הדחופים, ודוד ובנו נכנסו לרופא והוא בדק את התינוק ביסודיות.

"יש לך מזל" - אמר הרופא - "התינוק סובל מאלרגיה נדירה לסוג אב מזון. זהו תחום התמחותי המיוחד וזיהיתי מיד את הרגישות, רופא אחר היה מאבחן זאת לאחר שבועות ואולי חודשים של בדיקות שונות ומשונות". והרופא רשם את התרופה המיוחדת לתינוק. "את הדייסה שפוך לכיור - זה רעל בשבילו - ובעזרת ה' יבריא".

"כִּיִּי? דְּדָקָה וְחֶסֶד יִמְצָא חַיִּים דְּדָקָה וְכַבֹּד" - feN' כַּ, כַּ כַּ

מנויים:

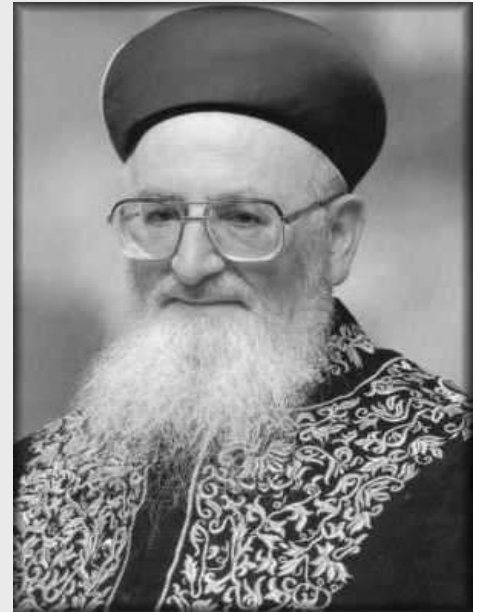
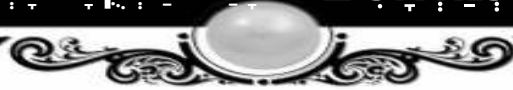
לקבלת העלון חנם
ב- email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו' גא לפנות לליאור בטל"0506-615031
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה:

גא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 054-7646633

הגאון המקובל הרב מרדכי אליהו זצ"ל - נולד ב-כ"א אדר ה'תרפ"ט (1929). מנהיג, מקובל, גאון בנגלה ובנסתר. מלומד בנסים. בעל רוח-הקודש. רבים נושעו מברכותיו. נודע כמנהיג הרוחני של הציבור הדתי לאומי. ענוותן. למרות העוני ששרר בבית-הוריו הרב שקד על התורה אף לאור הנר. התייתם מאביו בגיל 11. בהיותו כבן 31 התמנה בבי"ד הרבני בבאר שבע והיה לדיין הצעיר ביותר בישראל. לאחר מכן עבר לבית-דין בירושלים ולאחר שלוש שנים נוספות התמנה לדיין בבי"ד הרבני הגדול. כיהן בתפקיד הראשון צ"צ והרב הראשי לישראל בשנים ה'תשמ"ג - ה'תשנ"ג (1983-1993).

קירב רחוקים לתורה ולמצוות באמצעות ביקוריו התכופים בקיבוצים, במושבים ובבתי-ספר. הרבה להסתובב בעולם אצל קהילות יהודיות, תוך כדי שהוא מחזק את ידיהם בשמירת שבת, חינוך הילדים וטהרת המשפחה. נפטר ב-כ"ה בסיוון ה'תש"ע (2010). ציונו בהר המנוחות. בהלווייתו השתתפו יותר מ-100,000 אנשים. חי כ-81 שנים.

אביו: המקובל ר' שלמאן אליהו. **אמו:** מרת מזל (אחותו של ר' יהודה צדקה, ונכדת אחותו של ר' יוסף חיים, ה"בן איש חי").

ילדיו: ר' שמואל (רבה של צפת וחבר מועצת הרבנות הראשית), ר' יוסף (ראש כולל "דרכי הוראה לרבנים" בירושלים, כולל המכשיר אברכים לרבנות ודיינות ולהנהגת קהילות בארץ ובעולם), שלמה ובת. **אשתו:** מרת צביה שתח'.

רבותיו: ר' עזרא עטיה, ר' מרדכי שרעבי, ר' ישראל אביחצירא (ה"בא סאלי"). **מתלמידיו:** בנו ר' שמואל. בנו ר' יוסף. ר' שמואל זעפרני (ר"י המאירי ועוזרו האישי של הרב), ר' אליהו בן דהאן (מנכ"ל בתי הדין הרבניים בארץ), ר' מישאל רובין, ר' מנחם בורשטיין (ראש מכון פוע"ה).

מספריו: אמרי מרדכי • דרך התורה • דרכי טהרה • סדרת ספרים 'מאמר מרדכי' • קיצור דרכי טהרה • שו"ת הרב הראשי • שו"ת קול אליהו • שו"ת מאמר מרדכי • סדרת ספרים דברי מרדכי • סדר הסליחות השלם • סדרת סידורים קול אליהו • תהילים כינור דוד **יקונטרסים:** הלכות חנוכה, הלכות ט"ו בשבט, הלכות פורים, דיני פורים משולש, הלכות ברכות הנהנין ועוד.

הרב - עיניו היו צופיות למרחקים, וברכותיו היו מתקיימות. אהב את הבריות. להלן עדות מצמררת של בעל המעשה איתו שוחחתי אישית: "בספטמבר 2008 נולד בני, אילי דוד בבית-החולים שערי צדק בירושלים, לאחר כ-4 שעות גילו אצלו חיידק אלים בדם. בעקבות החיידק קרסו מערכות בגופו של הרך, ביניהם: כבד, קיבה והריאות. מיד הובהל הפעוט למחלקת טיפול נמרץ וחובר במיידית למכונת הנשמה ולמכשירים רבים. המצב לא היה מעודד לחלוטין. למעשה התינוק נשם בכוחות עצמו רק בכ-15%. את שאר העבודה עשתה מכונת הנשמה. הבשורות לא היו קלות. הרופא שנגש אליי אמר שהוא חייב לומר את האמת, והסיכוי שהילד יצא חי מוערך בכ-20%. ולמעשה הימים הבאים יקבעו את מצב הפג לשבט או לחסד".

"במשך תקופה של שבועיים המצב לא השתפר. זאת אומרת, שהגוף לא הצליח להתגבר על החיידק האלים. חששתי מהגרוע מכל. ירדתי לאכול בקפיטריה. והנה הבחנתי ברבנית, שבאותו רגע נכנסה לביה"ח. זיהיתי אותה מכיוון שבילדותי התפללתי בביה"כ של הרב. רצתי לעברה והתחננתי שתכניס אותי אצל הרב. בתחילה סירבה בשל מצבו הבריאותי של הרב. לאחר מכן הסכימה ואמרה: 'בוא איתי'. הלכתי עימה ועברתי את כל המחסומים עד לחדר בו הרב מאושפז. היא ביקשה ממני להמתין בזמן שהיא תשוחח עם הרב. המתנתי כעשר דקות- שנדמו לי כנצח. כשחזרה, אמרה לי כי הרב בירך את התינוק, וביקש ממני לקרוא משהו מסוים בחדרו של התינוק, ולאחר מכן עליי לקחת 27 ש"ל לצורך פדיון ולהשימם בצדקה ולבחור שם לתינוק (למרות שעדיין לא נערכה הברית)".

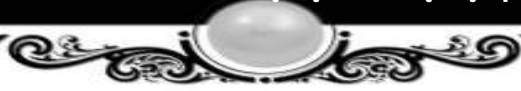
"ניסיתי לבחון את פשר המספר 27. מדוע נקט הרב דווקא במספר זה? התקשרתי לדודי, שהוא רב, ושאלתי אותו אודות משמעות המספר. דודי לא הצליח לרדת לפשר המספר, אולם אם הרב אמר- עליי לקיים זאת כפשוטו. קראתי את מה שהרב ציווה ולאחר מכן החלטתי לשים את הכסף בקופת הצדקה של בית-הכנסת. הגעתי לשם, וכאשר פתחתי את הארנק, גיליתי לתדהמתי שאין לי אפילו שקל אחד! התחלתי לבדוק את כל הכיסים של מכנסי הדגמ"ח שלי. בכיס אחד מצאתי חמישה שקלים, בכיס שני 10 שקלים. רוקנתי את כל הכיסים".

"לתדהמתי המרובה מצאתי, שלאחר שהפכתי את כל הכיסים, יש לי בדיוק 27 ש"ל! ראיתי עין בעין כיצד רוח-הקודש בוקעת מפי הרב. חזרתי לאחר התפילה לחדר והרגשה טובה מלאה אותי. לאחר דקות אחדות אחת האחיות החלה לעבור בין חדרי מחלקת טיפול נמרץ ולבחון את מצב התינוקות. כאשר האחיות הגיעה לחדר בו שהה בני, היא התבוננה ובחנה את הנתונים אותם המכשיר מציג. והינה היא מורידה את אחוז הנשימה של המכונה בכ-5% ואמרה שחל שיפור וכעת התינוק יכול לנשום בכוחות עצמו כבחמישה אחוזים נוספים. מיד ראינו ישועות ושיפור במצבו. בסיכומי של עניין, תוך שבוע לאחר מכן יצאנו החוצה כאשר הילד בריא לחלוטין!"

הרב שקוע בעולמה של תורה, בכל שנייה בה הוא מתנתק מעיסוקיו האחרים - מייד הוא שוקע בתורה. כשהתגורר ברחוב 'הפורצים', היה נוסע באוטובוס. בנסיעתו באוטובוס, לא רצה שתשב לידו אישה, אבל גם לא אבה לתפוס שני מקומות לכן היה יושב ליד החלון ומותיר את המושב שלידו פנוי, אך מתפלל שלא תשב לידו אישה.

והנה, פעם אחת, תחנה אחת בלבד אחרי שעלה לאוטובוס, עלתה אישה והתיישבה לידו דווקא. הסב הרב את פניו אל החלון והחל שוקע ומתעמק בלשון הזהב של הרמב"ם וכשולחנו הערוך והטהור של מרן. ראשו בחלון ומוחו במצולות ים התורה. אחרי נסיעה של כעשר דקות, נגעה האישה בכתפו של הרב ואמרה: "הגענו". הסתכל, ולצידו יושבת לה אשתו.

כך גם כשהיה דיין בבית הדין בבאר-שבע, היה מגיע לבית הדין במוניות. מנהל התחנה היה מתחנן לנהגים: "תזכירו לו לרדת". מתוך שהיה שקוע בלימודו, לא היה שם לב שהגיע לתחנה הנכונה.

העוברים ושבים ברחוב דיזינגוף הכירו היטב את דוכן הפיס הממוקם ברחוב. מידי יום היה נפתח בשעות הבוקר, לידו ניצב בחור חביב וחייכן. טוב ליבו של המוכר בתוספת חוש מכירה מפותח- גרמו לרבים לחפש את מזלם דווקא בדוכן זה של מפעל הפיס. מי אינו מכיר את הקונים הותיקים שיש להם לכל מספר נוסחה והם לא יתייאשו לעולם, ואף ישכנעו אותך כי המזל יאיר להם פנים דווקא בדוכן של פלוני ועל ידי מוכר אלמוני. גם לחיים המוכר היו קונים קבועים, שדבר לא היה מונע בעדם מלהגיע אליו בשעה קבועה ביום בשבוע. גשם זלעפות או שמש קופחת לא יעצרו אותם בדרכם אל "הדוכן שלהם".

סיפורנו התרחש עם בוקר כאשר עמד חיים לצאת כדרכו אל הדוכן. בדרך כלל הכין לעצמו את הסנדביץ' בצרוף אי אלו מיני מתיקה, ואת היתר היה משלים באחת החנויות בקרבת דוכנו. משום מה הפעם בטרם יצא מהבית הגיעה אחותו ועמה חבילת וופלות, כשהיא מפצירה בו שייקח אותם עמו. "זה משהו אישי, שמבטא את הדאגה שלי ואת האהבה שלנו אליך". חיים לא כל כך אהב את השינוי בסדרי האכילה שלו, אבל האחות מבקשת ובאה במיוחד... הוא לקח בתודה את חבילת הוופלים, תחב אותה בכיס מעילו ויצא לדרכו.

לחיים היו מלבד הקונים עוד מספר אנשים הקשורים אליו. אחד מהם היה אדם ללא זהות וללא בית ומשפחה, מעלובי החיים, שכאשר אנו רואים אותם, אנו מבינים עד כמה שפר עלינו גורלנו ויודעים להעריך ולו במעט את חלקנו. בין חיים ואותו עני נקשרו ברבות הימים קשרים מיוחדים. המזרון שהיה רכשו היחיד אותו פרש בפתח החנויות ועליו הצטנף בקור, היה הטריטוריה שלו. מידי פעם היה פונה ומבקש באלם קול דבר מה. חיים, שכאמור היה טוב לב, היה משתדל לעזור לו ולמלא את מבוקשו.

באותו יום בו עוסק סיפורנו, ניגש חיים ללא תכנון מוקדם אל המזרון, ושם לב כי האלמוני נראה תשוש ורעב באופן מיוחד ומאוד חיוור, וכל מצבו מעורר רחמים. הוא סימן לחיים כי הוא רעב, וכאמור גוון פניו החיוור העיד כי דבריו כנים ואמיתיים. חיים לא חשב הרבה, ומסר לו את חבילת הוופלים אותם הביא בכיס מעילו.

באותו רגע, מחשבה עברה בראשו: "הלא זה האוכל שהבאת אתך. מה תאכל אתה?" אך הוא דחה אותה, מראהו של האלמוני לא הותיר מקום לספיקות וחרטות. הוופלים עשו את דרכם אל בטנו של האלמוני, וחיים חזר אל דוכנו ממתין לקונים שטרם הגיעו. אותו יום היה ערב פורים. התנועה הייתה רבה. ועוברים ושבים מיהרו אל מרכז הקניות הגדול הממוקם בסמוך. יום של שמש ועליזות.

אך לפתע, בבת אחת, נשתנה הכל. מחבל עמוס במטען חבלה גדול ורב עוצמה שניסה להיכנס אל מרכז הקניות ולא הצליח, החליט לפוצץ עצמו על אי תנועה במעבר חציה באמצע הרחוב. בתוך ההמולה איש לא שם לבו אליו, והוא בצע את תכניתו השטנית ופוצץ עצמו יחד עם כל העומדים במעבר החציה. האסון היה גדול. בבת אחת נגדעו חיים. פצועים קשה וכאלו שנפצעו רק קל יותר היו מוטלים בחוסר אונים על הכביש והמדרכות, ואנשי העזרה הראשונה וכל אנשי החסד עוסקים בפינוי ובהגשת עזרה.

אזעקות רכבי הביטחון וההצלה רק הוסיפו למראה הנורא שהתרחש והרקע הקשה. דקות ספורות קודם לכן, נזכר חיים שעדיין לא אכל מאומה, וכדרכו נכנס אל אחת החנויות בקרבת מקום. באותה שנייה ארע הפיצוץ, מטרים ספורים מהדוכן. הדוכן נוקב בריסי מתכת, ואחד מהקונים שהמתין לו שם נפצע קשה בידו, אך חיים לא נפגע כלל!!! הרסיסים שהתפזרו ברדיוס רחב לא הגיעו אל תוך החנות בתוכה שהה באותה שנייה גורלית.

השמחה על הנס הפרטי שלו התערבבה עם רגשותיו כלפי נפגעי הפיגוע הקשה. הטראומה הקשה, המראות והנפגעים לא הניחו לו לחזור אל המקום במשך מספר חודשים. בימי הקיץ התקיים בגני התערוכה "יריד אדם ומעונו", וחיים מיקם שם את הדוכן החדש שלו.

אלפים רבים הלכו ובאו באותם ימי התערוכה, והנה יום אחד ניגשת אל הדוכן שלו אישה, הבוכה בקול גדול ואינה מצליחה להתאפק. "מה קרה?" שואל חיים מופתע. והיא עונה לו: "מה, אתה חי?! אני גרה בדיוק מעל הדוכן שלך, שהיה ברחוב דיזינגוף, וכאשר ארע הפיצוץ הנורא ראיתי את הכל מתחתי. הדוכן שלך היה ממש מטרים מהמקום, והייתי בטוחה שקרה לך הגרוע מכל. אפילו הכסא שלך היה מוכתם בדם. אחר כך לא חזרת למקום, וזה חיזק אצלי את המחשבה, שחלילה נפגעת גם אתה באותה התופת הנוראית. והנה פתאום אתה כאן חי וקיים...".

אולם חיים יודע, שרק בזכות אותה מצוות חסד, אותה מצווה שגמל עם אותו עני- הצילה אותו. שאלמלא כן, לא היה עוזב את דוכנו, כדי לקנות אוכל בחנות הממוקמת מספר מטרים מדוכנו לשעבר.

<p>הרב הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל יוסף מלכה בר סעדה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתאי בן חזלה ז"ל שמואל בן יוכבד ז"ל חיים בן רבקה ז"ל משה צבי בן לאה ושמואל ז"ל ברוך בן ורדה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל מצליח בן אסתר ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל נעמי בת כותון ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה דוד בן רחל ז"ל שושנה בת חבובה ע"ה זבולון בן מרים ז"ל יעקב בן בת-ציון ז"ל</p>	<p>הרב מרדכי צמח בן מזל זצ"ל הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה יצחק בן חביבה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל נעימה בת גורג'ה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל</p>
--	---	--	--